

Ejendomsrettens forkraenkelighed

af Martinus

Den sidste illusion – eller den længst levende overtro

Den besiddende klasse har i århundreder undertrykt underklassen

I årtusinder har det inden for den jordmenneskelige sfære været således, at der har været personer, der har siddet inde med umådelige besiddelser, gigantiske ophobninger af penge, gods og guld, mens de øvrige i samfundet har vansmægtet i armod og sult, nød og elendighed og i stor udstrækning været de redskaber, ved hvilke de førstnævnte personer kom i besiddelse af den overdrevne mængde af samfundsgoderne. Samfundet blev derved opdelt i to grupper af mennesker, som efterhånden er blevet udtrykt som “den besiddende klasse” og “underklassen”. Disse to klasser har i værste tilfælde været så adskilte, at forholdet imellem dem ligefrem har været analogt med det uhyrlige kastevesen, vi kender fra Indien, hvor de øverste kaster næsten betragter og behandler de lavere kasters mennesker som dyr.

samme trummerum i underkuelse og nedværdigelse. Således har forholdet i Orienten i virkeligheden været igennem årtusinder indtil den nyere tid, hvor Vestens folk efterhånden tilegnede sig magten over alle de farvede folk med det formål at få del i deres rigdomme. Men da Vestens folk jo også i århundreder var herskernes arveberettigede ejendom, var forholdene i de samme århundreder jo ikke bedre i deres regioner eller områder.

Demokrati og diktatur

Men undertrykkelsen og nedværdigelsen af folket affødte efterhånden ideerne eller tanker om befrielse, og disse tanker affødte så efterhånden de revolutioner, der omstyrte regeringsformen og dermed tog magten fra fyrstehusene. Regeringsformen blev nu mere eller mindre “demokratisk”, og i stedet for at være diktatur blev den nu baseret på folkets egne ønsker og fordringer, konstateret

Denne overklasse- og underklasseinddeling af menneskene er i særlig grad en følge af besiddelsen af magt og overlegenhed over for andre mennesker. Og vi finder da også kontrasten mellem over- og underklasse størst i diktaturstater, hvor en enevældig konge eller fyrste og hans familie med uindskrænket magt kunne betragte sine undersåtter som en slags privatejendom, ja som oven i købet gik i arv til hans førstefødte og i mangel heraf til et andet medlem af slægten.

Undertrykkelse både i øst og vest

I Østerlandene har man jo slægter, der således har “arvet” undersåtterne igennem mange århundreder. Da dette betød, at disse fyrstegenerationer kunne udplyndre folket, lade dem arbejde for sig imod at yde dem et mere eller mindre kummerligt ophold med elendigt til målte livsformødenheder til gengæld og således høste hele profitten af hele folkets arbejdskraft som privatejendom, det være sig bygninger, slotte, kvæghjorder, guld, sølv og ædle stene, kostbare tæpper og alt, hvad man ellers i datiden kunne manifestere og fremstille af værdier ved hjælp af menneskehænder, blev familiens skatkammer mere og mere bugnende for hver ny generation, der kom til magten, mens folket i virkeligheden blev ved med at leve i den

og gjort magtfuld og retfærdig igennem fri stemmeret. Herefter var folket befriet fra enevældige og undertiden despotiske diktators forgodtbefindende. Den ejendomsret, et sådant væsen havde besiddet over folket, eksisterede ikke mere og vil ikke komme til det mere, undtagen i de zoner, hvor man endnu ikke har fået tilstrækkelig nedværdigelse, brutalitet og slavelænkning af forstand og legeme og derfor atter falder tilbage til at blive imponeret over en diktators magtvælde og igen giver sig dette i vold og opdager, at man pludseligt kun er et nummer i en koncentrationslejr. Alle en diktators undersåtter befinder sig i en mere eller mindre fremtrædende frihedsberøvelse. **Men enhver frihedsberøvelse af et væsens normale funktioner og hermed også dets tænkeevne er fængsling, og da diktaturet kun kan eksistere i kraft af denne psykiske fængsling, er alle uden undtagelse inden for diktatorens domæne således fængslet.** Om man vil udtrykke denne fængslings domæne ved alle andre navne end netop koncentrationslejr, er ganske uden betydning. Forgylde navne eller camouflerede blomstersmykkede udtryk fjerner ikke domænets identitet med et frihedsberøvelsesområde, der igen er det samme som en koncentrationslejr. Men som det allerede er gået fyrste- eller kongevældet der, hvor det endnu eksisterer som kun en skygge af, hvad ►

“Al frihedsberøvelse, nedværdigelse og undertrykkelse kan kun afføde en tankekoncentration. nemlig længslen efter frihed, der igen vil afføde mobiliseringen af alle til rådighed stående midler, ved hvilke folket kan styrte undertrykkeren og diktaturet.”

Martimus

det før har været og gjort kongen eller fyrsten til en undersåt af folket, således vil det også uundgåeligt gå et hvilket som helst diktaturvælde. Al frihedsberøvelse, nedværdigelse og undertrykkelse kan kun afføde en tankekoncentration, nemlig længslen efter frihed, der igen vil afføde mobiliseringen af alle til rådighed stående midler, ved hvilke folket kan styrte undertrykkeren og diktaturet. Revolutioner, tortur, henrettelser og sabotage er de koncentrerede mørke skyer, hvormed diktaturets himmel altid uundgåeligt er overtrukket og holder livets varmende mentale solskin borte fra de menneskelige sind og hjerter. Privatbesiddelsen i form af fyrste- eller diktatorvælde er således meget, meget ustabil og sd forgængelig.

Rigmanden og forretningsprincippet

Efterhånden som folket kom til at regere sig selv, opstod der en anden form for magt- og besiddelsesvælde. Det er dette vælde, der repræsenteres af den moderne krøsus, mangemillionæren, storbesidderen, fabrikanten o.l. Men folkefriheden ophævede ikke i første omgang klasseforskellen mellem over- og underklassen, og folkefriheden skabte ikke de forhold, der kunne forhindre den stærke i at udnytte den svage. Denne mulighed blev bare overført til et andet princip, igennem hvilket den kunne camoufleres, således at den tilsyneladende forekom retfærdig og dermed lovlig. Dette princip har nu været kendt igennem årtier som det såkaldte “forretningsprincip”. Igennem dette princip har der oprindeligt været uindskrænket mulighed for den kloge til, under ligefrem juridisk assistance eller støtte, at kunne udnytte den svage. Inden for den frie folkeregering har der derfor kunnet opstå ikke et diktaturvælde, men derimod flere hundreder af små diktaturdomæner i form af altopslugende store forretninger eller privatforetagender. Har vi ikke set, at sådanne forretninger har kunnet vokse sig frem fra en ganske lille beskeden tilstand til et gigantforetagende med flere tusinde arbejdere og med årlige millionindkomster? – Disse millionindkomster er det samme for en sådan forretning, som terrorister og slavepiskere er for diktatorer.

Førstnævnte er måske at betegne som mere humane, men virkningerne er de samme. Begge foreteelser er midler til erobring af endnu mere magt og overlegenhed og dermed en fornyet evne til at undertrykke og underlægge sig andres fordele og besiddelser. Kan sådanne overlegne millionfirmaer ikke med lethed udkonkurrere andre og mindre økonomisk stabile forretninger for at kapre disses leverancer og kunder? – Derved kan ejerne også skabe sig et overdådigt luksuriøst privatliv i paladser med parker, haver og tjenerskab, fare verden rundt i private lystyachter, flyvemaskiner og “dollargrin” og blive feteret, æret og beundret som “store mænd”, hvis bryst man synes, det er en ære at overdænge med ordener og bånd eller andet gyldent dingeldangel, der helst skal nå helt om på ryggen, eller udstyre dem med strudsefjer i hatten og kulørte bukser, så selv hanerne i hønsegården falmer af misundelse og ærgrelse over denne profane efterligning af deres domæne på møddingen – for ikke at tale om hadet i den undergrundsbevægelse, der gærer blandt en sådan pyntet krøsus' travende og cyklende arbejdere.

Fagbevægelsen og skattevæsenet er nye magtfaktorer

Men også denne levning af diktaturvælde, denne indbildte ejendomsret, er forgængelig. Rent bortset fra at et sådant væsen gerne kommer til at føle sig tilskyndet til at testamentere formuen helt eller delvist tilbage til samfundet til kulturelle formål, må dette privatdiktatur efterhånden, enten hos det selv eller dets arvinger, afgive noget af sin magt til fordel for en anden magt, som undertrykkelsen efterhånden har affødt, nemlig fagbevægelsen. Den samme skæbne, der før ramte fyrstediktaturet og gjorde kongen til folkets undersåt, er nu ved at gøre arbejdsgiveren til fagforeningens undersåt. Side om side med fagforeningerne eksisterer der et andet diktatur, som i en stedse stigende grad mere og mere underminerer den eksisterende privatbesiddelse og gør det mere og mere vanskeligt for nogen at blive en “rig mand”. Alle tilegnede værdier eller opsamlede formuer er således underlagt

“Derved kan ejerne også skabe sig et overdådigt luksuriøst privatliv i paladser med parker, haver og tjenerskab, fare verden rundt i private lystyachter, flyvemaskiner og “dollargrin” og blive feteret, æret og beundret som “store mænd”, hvis bryst man synes, det er en ære at overdænge med ordener og bånd eller andet gyldent dingeldangel, der helst skal nå helt om på ryggen, eller udstyre dem med strudsefjer i hatten og kulørte bukser, så selv hanerne i hønsegården falmer af misundelse og ærgrelse over denne profane efterligning af deres domæne på møddingen.”

Martinus

kræfter, der mere og mere bringer dem til at flyde tilbage til samfundet. **Forretningsprincippet er derved ved at blive ramt i sin inderste sjæl, om man kan sige det således.** Når forretningsmanden til arbejdere og skattevæsen skal aflevere sin store fortjeneste, så han i virkeligheden kun kan beholde en brøkdel af denne, dræbes efterhånden det initiativ og det begær efter besiddelse, der gjorde ham til den store krøsus. Han har ikke mere lyst til at tage det ansvar eller den risiko, det koster, at skabe den store virksomhed. Han har oplevet ejendomsrettens forgængelighed og vil efterhånden betragte tilstræbelsen af besiddelse som tåbelig.

Ejendomsretten er illusorisk

Dette at eje ting afslører sig således igennem foranstående som noget uvirkeligt, som noget, der ikke er fundamentalt eller stabilt. Det er altså noget livet selv i allerhøjeste grad modarbejder. **Det vil blive mere og mere klart, at intet materielt i absolut forstand kan være nogens privatejendom. Ja, selv den ejendomsret, som et væsen mener at besidde over sin ægtefælle, er illusorisk.** Ingen kan gardere sig imod, at ægtefællen kommer til at holde af et andet væsen og bliver utro. At et væsen kan tvinge sin utro ægtefælle til stadig at blive i ægteskabet ved at nægte skilsmisse osv., forandrer jo ikke sagen. Væsenerne skiltes fra det øjeblik elskovstrangen og sympatien hos den utro ægtefælle er overgået til et andet væsen. Vedkommendes psyke er tabt for den ordinære ægtefælle.

Vi ejer ikke engang vor egen organisme

Men vi kan gå endnu længere, vor egen organisme ejer vi i virkeligheden heller ikke. Vi har modtaget den på et bestemt tidspunkt og vil kun komme til at beholde den i et særligt tilmålt tidsrum, hvorefter den går i opløsning tilbage til den materie, den tilhører. **Men selv i det tidsrum denne materie eksisterer som vor organisme, ejer vi den ikke. Vi har kun en særlig givet brugsret over den og endda på nogle særligt givne betingelser. Vi må for at kunne udnytte vor organisme opfylde en særlig serie af betingelser. I samme grad, som man ikke opfylder disse betingelser, bliver vor organisme syg og i samme grad, som denne er syg, kan vi ikke manifestere os på det fysiske plan.** Vi har absolut ikke noget som helst tids- og rumdimensionelt, der er eller kan blive vor ejendomsret. Alt, hvad der kan ejes, er forgængeligt, hvilket vil sige, at det går tilbage til naturen. Kredsløbet beforder det til os,

men det beforder det også tilbage til naturen. Derfor er det rigtigt, når man i den kristne begravelsesceremoni siger "Af jord er du kommet, til jord skal du blive, og af jord skal du igen opstå". Man vil også kunne udtrykke det således: "Din krops materiale er af jorden, denne jord har du lånt og skal derfor give den tilbage til jorden, og sådant materiale skal du igen låne og deraf opbygge dig en ny organisme".

Lykken og glæden ved at være til gavn og velsignelse for andre kan ikke mistes

Der er "noget", der bliver udtrykt ved "jeget", som er det eneste, der ikke er berørt af noget forgængeligt, derfor kan det for evigt være vor absolutte besiddelse. **Vi kan ikke på nogen måde give vort jeg væk. Vi vil vedblive at være vort jeg, hvad vi så end måtte gøre.** Det største i livet vil altså være dette at forstå, at vi i virkeligheden kun ejer vort jeg. Alt, hvad vi ellers kommer i besiddelse af, lige fra vor krop til materielt gods og guld, har vi i virkeligheden kun brugsretten til, i kraft af at vi vil bringe det til at være til glæde og velsignelse for andre, om muligt endda på bekostning af os selv. **Ingen har større kærlighed end den, der sætter sit liv til for at redde andre fra ulykke og lidelse.**

Med denne indstilling og denne forståelse af de værdier, det gods og guld, vi kommer i besiddelse af, vil livet føre os frem til langt større besiddelser – ikke i form af materielt gods, men i form af kosmiske evner og anlæg, så vi i langt højere grad igennem vor manifestation og fremtræden kan åbenbare Guds billede for alt og alle. **Det er denne begyndende vej, der er blevet synlig igennem menneskeheden største intellektuelle væsener, verdensgenløbere, de store genier i kunst og videnskab.** Det er her almengældende, at disse væsener absolut ikke udfolder deres genialitet for at tjene så og så meget i timen, men udelukkende i kraft af glæden over at kunne skabe velsignelse og lykke for menneskeheden. Evnen til at skabe fuldkomment, det er livets store gave til den, der hellere vil give end at tage. Det er den ejendomsbesiddelse, lykke og glæde, der aldrig nogen sinde vil kunne mistes eller røves fra os af andre. Denne glæde og lykke ved at lyse som solen for andre overalt, hvor man end går hen over verden, er den evige fred. ■

*"Din krops materiale er af jorden,
denne jord har du lånt
og skal derfor give den tilbage til jorden,
og sådant materiale skal du igen låne
og deraf opbygge dig en ny organisme".*

Martinus

